

N° 71 29

(R.F.) / 30 / ii 1892

271216

4194

A. VLAHUȚĂ

~~Aut.~~

3282

IUBIRE

POEZII

1888 — 1895

5177

859.0-1

tipic pag. 5-8

BUCUREȘCI

EDITURA LIBRĂRIEI CAROL MÜLLER

1896

BUCUREȘTI

3282

1961

D

CONTROL 195

RC11/04

B.C.U. Bucuresti

C5177

Iubire
Amintiri

IUBIRE

Iubire, sete de viață,
Tu ești puterea creatoare,
Sub care inimile noastre
Renasce ca florile în soare,
Și îmbătate de-al tău farmec,
Ce peste lume se așterne,
În tremurarea lor de-o clipă,
Visează fericiri eterne.

Din haos și din întuneric
Te-ai smuls, fecundă și senină ;
Al tău suris de «alma parens»
Fu prima rază de lumină.

Și, de căldura ta, planeții
Treptat se desmorțesc, învie...
Pe toți ca într'o mreajă-î leagă
Universala simpatie.

Tu faci să circule în lume
Puterea ta de zămislire,
Și miliardele de forme
De-alungul vremei să se'nșire.
Viețile, ascunse 'n germenî,
Din somn — cît le atingî — tresar,
Și toate 'n raza ta învie
Și toate măi frumoase par.

Prin tine, valuri de vibrații,
Din depărtatele planete,
Trezesc în sufletele noastre
Dureri și bucurii secrete ;
Ș'acele nostalgii ce-adesea
Ne vin fără să știm de unde,
Or fi ecouri ostenite,
Chîemări din regiuni profunde.

E greu să'mi deslușesc ce cuget...
Dar tu 'mă evoci o lume 'ntreagă,
De care nu știu ce putere
Ce doruri mistice mă leagă.
Mă simt mai bun, mai cald, mai vesel.
Vieața toată mi s'arată
Frumoasă, și într'o lumină
Cum n'am văzut'o nici-o-dată !

Căci azi iubesc ; din nou îmi pare
Că e întâia mea iubire.
Natura 'mbracă pentru mine
Podoabe, ca să mă inspire :
Copacii înfloresc, — în aer
Plutesc mirezme 'mbătătoare, —
Acelaș dor, acelaș suflet
Palpită 'n fiecare floare.

Iubesc, și 'n clipa asta toate
Cite răsar în primăvară,
Sint propriile mele visuri,
Avea întrupate-afară.

Atins de farmecul vieții,
Mă simt o forță 'n univers,
Și glasul meu devine cîntec,
Gîndirea mea devine vers.

M'abat — și... șovăind m'apropiîu,
Și toate 'mî par ca într'un vis...
E o lumină uîmitoare —
Tot cerul par'că s'a deschis.
Copila aiurit zîmbește
Priviriî mele arzătoare.
Țiîu minte, că i-am zis atuncea :
...Să nu răcești... e cam răcoare...

Și 'ncet i-am pus pe umăr mîna —
Așa timid, tremurător...
Știîu eî? Poate-a cuprins-o mila, —
Că s'a lăsat încetișor
Ca un copil, plecîndu-șî capul
Pe pîeptul meî să i-l mîngîiî:
«Ce dulce e!... Toată vieța
Vreaî lîngă tine să rămîiî!»

Frumos îî măi miroase pârul,
Miroase toată ca o floare.
Atita farmec și iubire
Imî arde inima, mă doare...

Ș'am sărutat-o mult și lacom,
Am sărutat-o, scos din minți,
Pe ochii reci, pe git, pe gură
Cu mișcări de sărutări ferbinți.

Tirziū ne-am despărțit... cu 'ntoarceri,
Cu trăgăniri copilărești.

Ș'am urmărit-o cum se șterge,
Ca o minune din povești.

Și mult am stat așa, în noapte,
Să'mi deslușesc tot ce-am simțit.

Aveam în mîni căldura, forma,
Parfumul visului iubit.

În sat cocoșii prind să cînte,
De-asupra stelele clipesc.
Mișcarea lumii—întreruptă—
Reîntră 'n mersul ei firesc.
Și cînd a doua zi, pe haină,
Mirat, găsesc un fir de păr,
Pricep că visul ce visasem,
S'a petrecut în adevăr.

Mă 'mbrac, mă pșteptăn mai cu grijă...
Ce-î, Doamne, și iubirea asta!...
Acum, eă cred că ea mă vede,
M'acopere cu dulcea, casta
Și visătoarea ei privire.
Iubit de ea, mă simt frumos,
Și parcă nu mă'ncapе lumea...
Ce mindru cale și radios!

Văd satu 'ntr'o lumină nouă.
Mă simt ușor, mă-e cald, mă-e bine,
Și oamenii, mă veselă astăzi,
Privesc cu dragoste la mine;—
Și toate par înfiorate,
In aer e o sărbătoare...
Natura, in extaz, palpită
Ca'n primul răsărit de soare.

Pricep... ea a deschis fereastra,
Și din albastra ei privire
S'a revărsat asupra lumii
O rază sfintă de iubire,

Și toate-aŭ tresărit atunci,
Ca de fiorul cel d'intăi...
Iubito, farmecul acesta
Are ceva din ochii tăi!

II

«Vezi, să ne scrii, cum' e ajunge...»
Și mama 'n prag rămîne tristă.
Privirea mea caut'aiurea
O fluturare de batistă...
Mi's ochii înecați de lacrimă,
Și trapul cailor stirnește
Un nor de praf; în juru'mi totul
Se 'ntunecă, se 'nvălmășește.

Pustie, nesfirșit de lungă,
S'așterne vremea înainte,
Și de pe-acum încep să'mi pară
Povești aducerile aminte ;

E-atita fericire 'n urmă,
Ș'atita 'mă pare de departe,
In cît mă întreb dac'am trăit-o,
Saū am citit-o într'o carte.

Mă văd în larma de la școală,
Pierdut, neînțeles de nime,
Cercînd neliniștea 'mă ascunsă
Și dorul să mi'l puiū în rime.
Vieața mea se 'nstrăinează
De tot ce se petrece-afară,
Și s'adîncește, visătoare,
In calmul nopților de vară...

O, am să-ți scriū adesea, mamă,
Scrisori nebune, de prin stele,
Căci știū cine-o să le citească
Ș'o să priceapă ce'î în ele.
Tu, ascultîndu-le, vei crede
Că 's basme de pe altă lume,
Și nu vei bănui nimica....
Vei rîde, ca de niște glume.

Iar dacă ochii ei albaștri,
Citind, se vor întuneca,
Și pe obrazu'î trist și palid
O lacrimă va luneca,
Tu fă-te că nu vezi, și las'o
De tine fața să 'și ascundă,
Gîndește-te că sunt departe,
C'aștept—și roag'o să 'mă răspundă.

III

Cumplete's nopțile de iarnă,
Și lungi de nu se mai sfirșesc.
In urletele vijeliei
Sunt glasuri cari mă bocesc, —
Și mă-e urit, mă-e dor, mă-e jale —
Și intunericul de-afară
Imi face casa mai ursuză,
Singurătatea mai amară.

Tu nici nu bănuiești, copilă,
Ce dureroasă nebunie
S'abate 'n nopțile acestea
Peste vieța mea pustie, —

Și cum mă mistuiū, și mă zbucium
Ca 'ntr'un ocean care mă 'nghite,
Pierdut și neștiut de nimeni
In golul vremii neclintite.

Mereū pe-aceleași pagini caut
Un semn, știut măi dinainte...
A, eat'o filă îndoită...
Icoana ta 'mă răsare 'n minte,
Te văd citind aceste rînduri,
Te simt gîndindu-te la mine,
Urzînd, pe-o clipă de iubire,
O lume de povești senine,

Te urmăresc în cartea asta,
Ca și cum unele cuvinte
Ar măi păstra ceva din glasul,
Din respirarea ta ferbinte ;
Ș'adesea cînd mă 'neacă plînsul
De-atîta dor, de-atîta jală,
Eū îți sărut aici privirea,
Și urma gîndurilor tale...

Cine-a țipat așa?... Cum tremur...
Pare c'aud un pas pe scară, —
Ascult, țindu'mă respirația...
Nimic, — e viforul de-afară.
O, liniștite nopți de Iuliă,
Atit de limpezi și albastre,
Unde sunteți?... Voi, poezia
Și farmecul iubirii noastre!

IV

S'a luminat de ziuă ; nu e
Țipenie de om pe stradă,
A mele's cele dintăi urme
In valurile de zăpadă ;
Sunt amețit de neodihnă, —
In gînd spuiū versurī latinești,
Și după fie-care strofă
Mă 'ntreb dacă mă mai iubești...

In clasă : dascălul, la tablă,
Măsoară calea dintre stele ;
Pe liniile lui mi's ochiū —
Dar unde's gîndurile mele !...

Influența ?

E vară, staă culcat în iarbă,
Mirezmele de flori mă 'nbată,
Incet îmi lunecă pe frunte
O mină albă delicată :

Te văd — privirea mi se pierde
In ochii tăi adînci și mari,
Și știu că ești a mea, și totuși
Par'că mă tem să nu'mi dispari.
Tăcerea, pajiștea, lumina,
Ne farmecă, ne înfioară ;
Vieața, inimile noastre
Palpită 'n tot ce ne'ncunjoară...

De-asupra noastră două presuri
Pe-o ramură se giugiulesc,
Și'n aer de plutesc mirezme,
E că și florile iubesc...
Figura ți se luminează,
Și ochii galeși ți s'aprind--
Ce gînd îți tremură pe buze,
De mă privești așa, zîbind ?...

.....

«Acum — ieși, tinere, la tablă
Și spune-ne ce-ai înțeles!»
Tresar... mă 'ntreb unde mă aflu...
Școlarii îmi fac semn să ies.
In hohotul de ris al clasei,
Privesc în juru'mi sastisit...
«Uitați-vă la el, și-l plingeți...
Nenorocitul... a dormit!»

IN MÎNĂSTIRE

I

Încet răsunetul de clopot
Se risipește tremurînd,
Și numai apele în ropot
S'aud din munte scoborînd ;

Iar umbrele de brazi, lungite,
Spre vechia mînăstire curg —
Păduri și văi, pe nesimțite,
Se 'neacă 'n vinătul amurg.

Sub muta stelelor domnie,
Cu zgomot porțile se 'nchid...
Ce trece-așa ca o stafie
Incetișor pe lângă zid?...

De după dealuri depărtate,
De-asupra codrilor pustii,
Se 'naltă luna și străbate
In adormitele chili.

Puterea nopții se așază
Ca un zăbranic pe pământ —
Un singur suflet stă de pază
In tot acest repaos sfânt...

Măicuță, nopțile de vară,
Sînt înfiorător de dulci...
Incremeniși privind afară, —
Pe cine-aștepți de nu te culci?...

Tu ești fecioara înțeleaptă,
Ce candela 'și-a pregătit,
Și strajă neclintit'așteaptă
Sosirea mirelui iubit...

Dar ochii, ca nealțdată,
Iți ard, bolnav strălucitori,
De patimi surde ce te 'mbată,
De 'nchipuirii ce'ți dau fiori.

Dorinți necunoscute încă,
Și ne 'nțelese te cuprind,
Cînd în mușenia adîncă
Zărești o umbră 'ncet viind.

II

Zadarnic ți-ar mai bate 'n minte
Evlavioasele povești,
Căci mai presus de cele sfînte
Stă legea vecînicei vieți.—

El vine. — Gîndurile tale
Și stelele măi mari s'aprint —
E mirele 'n a căruî cale
Aștepți de-atîta timp privind.

Fantastic luna ți'l arată,
Cum l'ai visat de-atîtea ori,
Un sfînt, cu fața 'ndurerată,
Cu ochii mari și rugători.

Și 'ncet s'apropie de tine...
Immărmurești, și nu te 'ncrezi,
Te uiți pierdută, îl vezi bine,
Și ți se pare că visezi.

În jurul lui lumina crește,
E-așa de tînăr și de blînd!
Un abur cald te moleșește,
Și'î cazî în brațe tremurînd.

De sbucium și de voluptate,
 Tîrziu, ca un copil trudit,
 Așa, cu minile 'nceștate
 De gîtul lui, ai adormit.

. . . . .
 . . . . .

Răsună foaca de utrină,
 Chiliile s'aū redeschis,
 Tu, speriată de lumină,
 Te scoli, uimită ca de-un vis.

Privești în juru-ți, și te 'ntuneci
 Sub negrul gîndurilor stol.
 Ca de pe-un mal înalt aluneci
 Și par'că te scufunzi în gol.

Căci simți că 'n aste ziduri sfinte,
 Ce ca pe-o floare te-aū păstrat,
 Vieța ta de-acî 'nainte
 E o minciună, și 'un păcat —

Și cînd gîndești la ce rușine,
Și'n ce noroiu te-ai scoborit, —
Ți-ai rupe rasa de pe tine,
Ți-ai smulge crucea de la git...

Dar patima iubirii crește,
Te ia, ca valul unei mări,
Și focul inimii topește
Tăria crudelor muștrări.

Te'ndupleci singur'a 'nțelege,
Că durerosul tău amor
Nu'î un păcat—ci e o lege
Poruncitoare tuturor,—

Și dacă 'n a vieții cale,
Un suflet tinăr s'a oprit
Sub raza frumuseții tale,
Tremurător și fericit,

La ce pustii să'ți treacă anii
Și inima să'ți îngrădești
In pacea sfintelor citanii
Ș'a pravilei bisericеști !...

V I F O R

I

Dumitru 'și mai număr'o dată
Ceî «doi-spre'ce lei ș'o bucată», —
Gîndește — se scarpină 'n cap :
«Că multe mai sint și la casă !
Nu'î una, să daŭ și să scap.
Nevastă și nouă copii,
E gloată și guriî nu'î pasă,
Ea cere mereŭ ; fă ce știî,
Aleargă, din piatră să scoî,
Să daî demîncare la toî !»

La sanie junciî injugă,
 Și'și face din traistă glugă.
 Se 'nchină. «Rămii sănătos!»
 — Faci rău că pornești pe-așa vreme:
 A nins astă noapte virtos;
 Și nu vezi ce vînt s'a stirnit?...
 — Mi's junciî voinicî, nu te teme, —
 Pe viforul cel măi cumplit
 Incarc, și-ți pornesc unde vreî,
 Și n'am nici o grijă cu ei.

II

Pe alte tărîmuri te-ai crede:
 Nici cer, nici pămînt nu se vede.
 Virtejuri, urlînd, se răpăd
 Și munți de zăpadă ridică.
 E ceasul peirei... prăpăd.
 Și omul îndeamnă mereu,
 Plăvaniî troianul despică,
 Și 'ntînd, să se rupă, din greu, —
 Că și ei aũ suflet, și lor
 De tihna de-acasă li'î dor.

In bocetul vîntului, cine
Te chiamă?... Nu's glasuri, străine...
«Dumitre!... Tătucă!... Nu vii?...»
El caută 'n zări ca prin sită,
Să'și vadă... nevestă, copii,
Văzduhul îi pare de foc...
In valuri, zăpada stîrnită
Ca marea 'l îngroapă pe loc.
De-asupra'i troenele cresc,
Și glasuri de vînt îl bocesc.

UNUI DUȘMAN

Nici tu nu știi pricina acestei oarbe furii.
Ce foc ascuns te arde? Ce vis urît te-apasă?
De-abia mă vezi — și tremuri de voluptatea urii...
Eă cuget că în tine urăște-o 'ntreagă rasă.

Om fi din două neamuri ce-aă stat în vrăjmășie.
Rășboae seculare de mult le-aă risipit;
Și azi în noi se 'ncearcă din nou să se sfișie:
Se căutaă de veacuri — ș'acum s'aă regăsit!

In ochii tăi e ura a miî de generații,
Și'n brațul tău sînt alții ce vor să mă lovească.
Putem noi ști ce straniu amestec de vibrații
Dă unui *gînd* tăriea și'l face să domnească?

De-al nostru propriu suflet ades sîntem străini ;
Lucrează 'n noi străbunii...

Incep să înțeleg :

Ai mei aû fost se vede atîta de haini,
Că fondul lor de ură l'aû cheltuit întreg.

Azi nu's în stare-a spune o vorbă rea de tine.
Tu mă lovești, eû însă din suflet îți doresc
Ca răul ce'mî vei face să ți se 'ntoarcă 'n bine.
Urăște-mă 'nainte cît poți. Eû te iubesc.

PILDE VECHÎ.....

Suferința mea, iubito,
S'o aștern în fraze vreî?
Ca și cum n'ai fi citit-o
Lămurit în ochii mei....

De mă uîț cu drag la tine,
Ș'amuțesc, pe gîndurî dus,
Înțelegî tu foarte bine
Că la sfinți cu mintea nu-s;

Dar nu cere să-ți înșire
Versul, cite-î spune 'ncet
Vinovata mea privire,
Gîndul meu cel indiscret.

Adă-ți singură aminte
Cîtă lume a 'nebunit,
Cite idealuri sfinte
Pentr'un măr s'aŭ fost jertfit ..

Ce te uiți? P'arcă n'ai crede,
Diavol mic, cu ochi frumoși, —
Vrei să dezgropăm se vede,
Pilde vechi din moși-strămoși?

— Săgetați de Kama-deva,
Zeu ce ține-al lumii rost,
Pentru'un măr Adam și Eva
Alungați din raiŭ aŭ fost.

Și istoria ne-arată
Cîți eroi s'au smuls de păr,
Și cîți ani împresurată
A stat Troia pentr'un măr....

Nu te face-a nu pricepe,
Tu le știi — că ești un drac.
Iar cu noi o lume'ncepe
Dacă ochii mei îți plac...

Ca în cea dintăi ispită,
Ca'n păcatul cel dintăi,
Șiruri de vieți palpită
Deșteptate'n ochii tăi.

PAR BASME...

Par basme, cite ți le 'nșiri...
Și-î propria-ți viață,
Ce'n pulberea de amintiri
O vezi, ca printr'o ceață.

Cum te-ai înstrăinat de-ai tăi!
Te mai cunoști tu oare?
Unde ți-e inima dintăi
În toate 'ncrezătoare?...

N'o mai căta, că te 'nfioră, —
In urma ta e jale:
Tu ai murit de-atâtea ori
In zbuciumata-ți cale;

Și 'n van privirile-ți arunci
Să te mai vezi pe tine,
Să simți cu inima de-atunci, —
Căci toate-ți sunt străine...

Din ce-ai iubit, din ce-ai visat,
Te 'ntrebă azi, ce mai este?
Ești tu — de-atâtea ori schimbat —
Eroul din poveste.

PRIMA LECȚIE

Taci că doarme păpușa !

MIMI

În colțișorul ei, stăpînă
Pe-un vraf de jucării stricate,
Din cărți de joc, din hîrtioare,
Ea 'și face parcuri și palate ;

Vorbește, rîde cu păpușa...
Ce fericite's amîndouă
Că s'a putut din vechi nimicuri
Zidi o 'mpărăție nouă !

Păpușa n'are nas, e chială,
Ș'un braț din umăr îi lipsește,
Dar Mimi-o vede tot frumoasă :
Căci ea e *mamă*, ș'o iubește.

Staă și mă uit, cu cită grijă
A răzâmat'o de-o cutie,
Și-î duce bunătăți la gură
Cu lingurița, ș'o îmbie :

«Așa, papă frumos, fiî gigia,
Papă cu mama, să crești mare...»
Apoi o șterge, o sărută,
Și-î pregătește de culcare :

Intr'un pantof î-așterne cirpe,
Îi face loc, ș'o cuibărește...
«Inchide ochii și fă nani».
Păpușii nu î-e somn... scincește...

E răsfățată, vrea să'î cînte,
Și basme de-ale ei să'î spună...
O, e un chin pin' s'o adoarmă,
Noroc că'î Mimi mamă bună!

Să nu te 'ncercî s'o iaî în brațe,
Orî s'o săruți, că nu se lasă;
Ce'î ea, copil? Nu'și vede capul
De supărări, de griji, de casă...

Mă umflă risul... ce drăguță'î
În demnitatea ei de mamă!
Și cuget la o viclenie:
S'o fac ca să mă bage 'n samă.

Pe-ascuns, din buzunarul hainei
Mă fac că scot o păsărică,
Și 'ncep să 'nșir ce pene are,
Cît de frumoasă e și mică...

«Ce bine 'mă pare că nu 'i nime
Să vadă ce am eū aici!...»
Dar cine-o fi? Aud prin casă
Un tropot de picioare mici...

Mă 'ntorc : cu ochii mari și limpezi
Mă farmecă, lingușitoarea!
Ce cauți, mamă de păpușă,
Fudula mea de-adineoarea?

Se uita după păsărică,
Și i se pare c'o și vede ;
Degeaba'i spun c'am amăgit'o,
C'am vrut să rid de ea... nu crede.

Cerșind, minuțele'și întinde
Și de genuchii mei s'agață...
— De-ai ști tu păsărica asta
Ce adevăruri te învață!

VANITAS

Copil ce ești!... Te simți bolnav, se vede:
Îți dai tu seamă ce înseamnă *lume*
Cînd vrei s'o umpli numai cu-al tău nume?
Tu ești *un singur om*, — orî cit te-ai crede!

O rază 'n întunericul uitării?...
In fie-care strop — vieți sînt multe,
Și toate-o cer, — dar cine să le-asculte
In urletul talazurilor mării!

Da! Ce mai tu?
Am?

SONET

Cit ne iubiam, și cum credeam o dată
 Că'i un amor ce nu se va mai stinge,
 Că tot ce 'n gândul nostru se răsfringe
 E-o lume vecinică ș'adevărată!

De multe ori, dorința de-a te strînge
 La pîept măi caldă, măi pasionată,
 Imi deștepta o grijă 'ntunecată:
 «Cînd voi muri...» și tu 'ncepeai a plînge...

Poveste 'i azi, și nici măcar nu 'i tristă,
Căci totul s'a sfârșit pe nesimțite;
Nici urme din ce-a fost nu mai există.

Vezi tu, ce de iluzii risipite!
Un semn, o fluturare de batistă...
Și ca un val uîtarea ne înghite.

EROILOR-MARTIRI

Soldași viteji și preoți, soli ai dreptății sfinte,
Pe care-un neam sălbatec o calcă în picioare, —
Cu voi sînt milioane de inimă... Înainte!
Poporul, care are ostași ca voi, nu moare.

Triumful e al vostru. Acei ce nu văd încă,
Că'n voi palpită dorul unui popor întreg
Și'n glasul vostru strigă durerea lui adîncă,
Vor înțelege mîine ce astă-zî nu'nțeleg.

Intunece pământul pustiitoarea gloată,
Și spargă, devasteze, în oarba ei minie,
Lăcașuri și biserici: omoare iar la roată
Pe marii noștri preoți — ei iarăși or să'nvie.

Căci vecinică'i Dreptatea și vecinici sint martirii
Cari'și jertfesc vieța pentru triumful ei.
In zbuciumul de lupte și'n noaptea asupraii
Renasce semănătorii eternelor idei!

Nu, nu'i mormint în care al nostru neam să'ncapă:
Adinc și larg deschidă'l vrăjmașii tăi, Romine, —
S'or prăvăli într'insul acei cari ți'l sapă:
Furtunile rup norii — și soarele rămine!

Soldați viteji și preoți, tiriți în judecată
Pentr'o idee sfintă, azi lumea vă privește;
Ca pe-un model de jertfă popoarele v'arată,
Și dragostea obștească în jurul vostru crește.

Stați drept, sublimi apostoli, căci fruntea vi'i senină.
Lăsați inchișitorii să'și facă datoria ;
Vedeaveți scris pe ziduri cu slove de lumină
In temnițele voastre : *Trăiască România !*»

LIGA DOMNIȘOARELOR ROMÎNE

În munți, în codri 'ntunecați,
Unde robit, de-atîta vreme,
Un uriaș în lanțuri geme,
Aū mers și preoți, și soldați,
Și nimeni n'a putut răsbate
Să 'i duc'o rază de dreptate!
Pe-acolo drumurile 's pline
De cruci, de ruguri, de morminte.
Tot codru'i plin de jertfe sfinte,
Și 'n freamătu'i auzi suspine.

Dar eată dinspre răsărit,
Ca 'n basme se ivește-o zină,
Și ochii ei aduc lumină
Eroului batjocorit.
Pășește sveltă, zimbitoare,
Și 'n loc de armă poart'o floare.
El, printre gene dese, grele,
Ca 'n somn privirile 'și strecoară :
— Ce cauți, gingașă fecioară,
In preajma suferinții mele ?

Ea, surizindu'î galeș, blind,
Intinde mîna'î delicată,
Atinge lanțul... și de-o dată
S'aud verigile căzînd,
Și robul se ridică domn :
El pare-un leu trezit din somn.
«Mîntuitoareo, cine ești?...»
«Sunt fiica ta... Tu ai strigat,
Și glasul tău a răsunat
In plaiurile românești!»

SONET

Sunt zece ani. Ce curios îmi pare
Aspectul lucrurilor vechi, uitate!
Ca dintr'un somn, de-odată deșteptate,
Parcă privesc c'un aer de mirare...

Maî strîmtă 'î casa, toate 's micșorate,
Mă uit ca'n vis, și caut prin sertare,
Nimicuri scumpe... inima 'mî tresare
De-o sfîntă și duioasă pietate.

Aceleași cadre 'mpodobesc păreții,
Din rame, cată lung și trist la mine :
Povești pierdute 'n haosul vieții,

De farmecul de-odinioară pline,
Imi readuc parfumul tinereții...
Parfum de flori crescute pe ruine.

SONET

A revenit frumoasa primăvară ;
Copacii parcă's niși de-atita floare ;
Dorinți copilărești, renăscătoare,
Fac inimile noastre să tresară...

Iubire e în razele de soare,
Și farmec în a codrului fanfară,
Și visuri dulci în liniștea de sară :
In cer și pe pământ e sărbătoare.

Ascult, privesc, respir cu lăcomie,
Căci toată frumuseța asta 'mă pare
Că nici o-dată n'are să mai fie!

Și's fericit, c'am fost o clipă 'n stare
Să simt, în marea lumii armonie,
A gândurilor mele întrupare.

ÎNTREABA-TE...

Cum tremuri ! Îți scapără ochii de ură
Ești fiară, în fratele tău cînd lovești, —
Și nu simți că demonul patimei oarbe
Tot ție odihna vieții ți-o fură,
Tot ție puterea și mintea ți-o soarbe,
Și nu simți că propriu-ți suflet rănești.

Nici masa, nici somnul, nimic nu-ți ticnește !
Tu cauți cu sete cuvîntul hain ;
Veninul din suflet te arde pe limbă,
A furiei ghiară te strînge ca'n clește,
În bestie pofta cruzimei te schimbă,
Și nu bagi de seamă că ura-î un chin...

Vrajmașul tău plînge — și-î om ca și tine —
 Smerit îngenunche, te roagă să-l ierți, —
 Tu-l vezi în durere, și uîți că ți-e frate,
 Cu cît mai zdrobit e — îți pare mai bine:
 Din cruda-î cădere tu sorbi voluptate,
 Cu cît te imploră — mai aprig îl cerți!

Aruncă-te-asupra-î și-l calcă'n picioare,
 Cu sete înfige-î cușitul în piept
 Și 'nvirte-l în rană, privește-î cu fală
 În ochi, și-l întreabă rîzînd, dacă-l doare,
 Și spune-î — de-l doare — că poate se'nșală,
 Că n'ăi vrea, cu dînsul, să fii crud — ci drept...

Silește-l să vadă cu cît ești mai tare!
 Și cînd va cunoaște că tu l'ăi zdrobit,
 Că el e învinsul, iar tu 'nvingătorul,
 Privește-l cum moare cerșîndu-ți iertare, —
 Și, crud, pe grumazu-î țiîndu-ți piciorul,
 Întreabă-te-atuncea de ești fericit!...

TU EȘTI POET...

Eu vreaŭ cîntări de veselie.
Că tu ești trist — ce 'mî pasă mie ?
Nici vreaŭ să știu de ce te doare,
De grijile ce te frămîntă,
De inima ta care moare...
Tu ești poet — deci cîntă !

De te urăsc și te sfișie
Vrăjmașii tăi — ce 'mî pasă mie !
Zîbind, tu rănile-ți ascunde,
Și 'n stele sufletu-ți avîntă,
Cui te lovește, nu 'i răspunde...
Tu ești poet — deci cîntă.

De-ți pling ai tăi, în sărăcie,
Și-î vezi murind — ce 'mă pasă mie ?
Tu du-mă 'n alte lumi, senine,
Căci singura-ți chemare sfintă
E să mă 'nveselești pe mine ;
Tu ești poet — decî cîntă.

Iar dac'un vînt de nebunie
Peste viața ta pustie
S'abate pentru totdeauna,—
In noaptea care te 'nspăimîntă
Admiră stelele și luna...
Și — dacă poți — mai cîntă.

DO UT DES...

Alintintu'și mustăcioara
Trece fantele gătit:
Se cunoaște de departe
Că iubește, și 'i iubit.

Cine-a dat perdeaua 'n lături?
I-a bătut în geam discret...
Junele suspină 'n stradă,
Și pășește mai încet.

El se 'ntoarce spre fereastră,
Și se uită visător.
Buza 'i tremură de-o șoaptă,
Ochiii i s'aprend de dor.

Ca o flacără de-o dată
Parcă 'i lunecă pe piept...
I-a căzut de sus o floare,
Ș'un bilet: «Vino, te-aștept!»

Dă portița la o parte,
I se pare că 'i în vis...
Mina alb'a Afroditei
Grabnic ușa i-a deschis...

? //
Ce mai vreți să știți? Sunt singuri!
Junele 'i cam sficioș...
Două brațe moi și grase
Il înfășur' amoros.

Afrodita 'și amintește
De străvechile plăceri,
Peste cari așternute's
Șapte-zeci de primăveri.

ANANGHIE

Greū la deal, și greū la vale,
 Nu's *bucate* — nu's parale,
 Toți sînt ifilii.
 Negustorii n'aū afaceri,
 Preoții n'aū cununii,
 Moașele n'aū faceri.

«Biruri noi!» guvernul strigă,
 Iar țăranul: «Mămăligă!»...
 Nu's parale, nu's:
 Ce mai plănuiți palate
 Și orașe ca 'n apus!
 Știți voi ce 'i la sate?

Lanurile 's părăsite :
Nici imaș nu 'i pentru vite,
Apele-aũ secat.
Goï, flămînzî, copiii sbîarã.
Gospodariï aũ plecat
In lume, sã cearã...

Nu mai are cum țãranul
Din pãmînt sã scoatã banul,
Vouã sã vi-l dea.
Foametea de pe la sate
Va sã vie sã mai stea
Și 'n cele palate !

ETERNUL CÎNTEC

E vechiū de cînd lumea, dar celui de-l cîntă
Ce noū i se pare !... S'ascultă uimit.
In el ū-o legendă frumoasă și sfintă,
Și vorbele-o sfarmă cu zgomotul lor :
E cîntecul inimii care-a murit,
Ș'al primului nostru amor.

E noapte, sînt singur, și iar mî-aud gîndul
Cum, notă cu notă, mi-l cîntă în taină.

Ce dulce-î... imi vine să plîng ascultîndu-l...
De ce nu se poate odată s'aștern
Săraca și aspra cuvîntului haină
Pe-al gîndului cîntec etern !

Ah iată grădina... văd urmele mele
Pe prundul aleei. Pămîntul miroase,
Ș'albastru-î de cele dintăi micșunele.
Curg valuri de raze din cerul deschis ;
E liniște 'n aer, — și toate's frumoase,
Și toate le văd ca 'ntr'un vis.

Și crăngile-atîrnă 'ncărcate de floare
S'atingă pămîntul, — ai crede că's ninse,
Subt alba podoabă ce tremură 'n soare ;
Iar tu, ca din basme, de-odată 'mî aparî
Inaltă și sveltă, cu brațele 'ntinse,
Cu ochii tăi limpezi și mari...

Și ce-a fost pe urmă ?

Zadarnic ! Cuvintele 's tulburî și grele.
Se 'ntunecă 'n juru 'mî, și cîntecul moare.
Nici farmecul celor dintăi micșunele,
Nici zîmbetu-țî galeș, nici leneșu-țî mers,
Nici crăngile albe 'ndoite de floare,
Nimic nu 'mî măi scapără 'n vers !

HRISTOS A ÎNVIAT

I

Ș' aș tremurat stăpîniî lumii
La glasul blindului profet,
Ș'un dușman aș văzut în fiul
Dulgherului din Nazaret!...

El n'a venit să răsvrătească,
Nu vrea peirea nimăruî;
Descult, pe jos, colindă lumea,
Și mulți hulesc în urma lui,

Și mulți cu pietre îl alungă,
Și rid de el ca de un smintit :
Isus zîmbește tuturoră, —
A tot puternic — și smerit !

El orbilor le dă lumină,
Și mușilor le dă cuvînt,
Pe cei infirmî îi întărește,
Pe morți îi scoală din mormint.

Și tuturor deopotrivă,
Imparte darul lui ceresc, —
Și celor cari cred întrînsul,
Și celor ce-l batjocoresc.

Urască-l cei fără de lege...
Ce-î pasă lui de ura lor?
El a venit s'aducă pacea
Și înfrățirea tuturor !

Din toată lumea asupriții
In jurul lui s'aŭ grămădit,
Și vijeliile de patimi
La glasul lui aŭ smuțit :

«Fiți blinzi cu cei ce vă insultă,
Iertați pe cei ce vă lovesc,
Iubiți pe cei ce 'n contra voastră
Cu vrăjmășie se pornesc»...

II

Cît bine, cită fericire,
Și cită dragoste-ai adus !
Și oameniî drept răsplătire,
Pe cruce 'ntre tîlharî te-aŭ pus.

Aŭ ris și te-aŭ scuipat in față.
Din spinî cunună țî-aŭ făcut,

Și, în deșarta lor trufie,
Stăpini asupra'ți s'aũ crezut...

— Aduceți piatra cea mai mare
Mormintul să'ı acoperiți,
Chiămați sutașii cei mai ageri,
Și străji de noapte rinduiți...

III

S'aũ veselit necredincioșii
C'aũ pus luminiı stăvilar,
Dar ea s'a întărit în focul
Durerilor de la Calvar,

Și valurile 'ı neoprite
Peste pământ se împinzesc,
Ducînd dreptate, și iubire,
Și pace 'n neamul omenesc.

Voï toți, ce-ați plîns în întuneric,
Și nimeni nu v'a mîngîiat,
Din lungă voastră 'ngenunchere
Sculați... Hristos a înviat !

IN FERICIRE

I

A fost să mi te-arăți în cale,
Asupra'mi blind ochii să'ți plecî,
În farmecul privirii tale,
Durerile să mi le 'nneci

Ș'în trista mea singurătate
A fost să te înduri să vii,
Vieții mele 'ntunecate
Stăpînă pururea să fii : —

Din șirul basmelor senine,
Mireasă dulce, te-ai deprins,
Și drăgălaș pășind spre mine,
Mînuța albă mi-ai întins.

Ș'am stat ca un copil cu minte
In fața ta înflorat,
Uimit de-atitea gînduri sfinte,
De-atît noroc ne măi visat :

De mult a noastre inimă poate,
Fără să știm, s'aŭ cunoscut,
Căci prea ne-am înșeles în toate,
Din clipa 'n care ne-am văzut.

Nică măi cercarăm a ne spune
Cu vorbe vechiul nostru dor ;
A noastre gînduri de minune
Se 'nșelegeaŭ în limba lor...

Ce vorbe-ar fi putut să'nșire
Adinecul rost din ochii tăi,
Din calda, umeda privire
Și din surisul tău dintăi!...

Ș'acum, pe gânduri, lingă tine,
Cînd amuțesc ceasuri întregi,
Și cînd te simt, frumos și bine,
Cum mă privești și mă'nțelegi,

Mă 'ntreb, de nu 'i-o nebunie
Să cred că tu ai răsărit
In existența mea pustie, —
De nu visez că's fericit :

O frică de copil m'apucă,
Și tremurînd te strîng la piept,
Să nu'mi dispari ca o nălucă,
Și singur iar să mă deștept.

. . . . .
. . . . .

Așa, apleacă-te spre mine,
Pe sinu'mă fruntea să ți-o culci;
Ca să te pot simți mai bine,
Inchide'ți ochii calzi și dulci;

Căci doar cînd îi sărut ferbinte,
Și 'ți simt mînușa ta prin păr,
Imi luminează clar în mînte,
Că ești a mea într'adevăr! —

IN FERICIRE

II

Puteam să mă întunec stingher și fără parte,
Făr'a 'ndrăzni vr'o dată durerea să 'mi-o pun
In peritorul vuet al vorbelor deșarte :
Mi-aș fi 'necat în lacrimi—de tine 'n veci departe—
Zadarnica'mi iubire, și visul meu nebun.

Dar te-ai uitat la mine atit de 'nduioșată,
C'ai răscolit adincul vieții mele 'ntregi,
Și, ca dintr'o poveste trăită altă dată,

Fericitoare glasuri aș prins să mă străbată,
La gândul plin de farmec că tu mă înțelegi.

Și mi-am legat de pasu'ți viața mea trudită,
Te-am urmărit ca umbra, — m'aș fi tirît pe brînci
S'aud o vorbă dulce de gura ta rostită,
Să'mî răcorești viața, atît de chinuită,
C'o umedă privire din ochii tăi adînci.

Azi ești a mea, frumoasă și sfîntă întrupare
A celei mai iubite imaginî ce-am visat,
Și 'n calea mea pustie, de miî de anî îmi pare
C'ai răsărit — și, galeși, topiți de 'nduioșare,
Lăsînd asupra'mî ochii, la tine m'ai chiămat...

Cu brațele întinse te-apropii blind de mine,
Și capul, greu și leneș la pîeptul meu ți-l culci.
Infiorat de farmec, privind pierdut la tine,
Te țin în brațe ceasuri uitate și senine, —
Tu'mî spuî povești de-a tale amețitor de dulci, —

Și simți a mele gânduri ferbinți cum te 'nfășoară,
Cum fioros te arde-suflarea mea de foc, —
Și, ca prin vis, vieța ușor ni se strecoară,
In fericiri de basme trăite-odineoară
Pe țărături fermecate și pline de noroc...

VECHILOR ATENEIȘTI

Acei ce v'ați legat viața
De-un vis frumos și fericit,
Pentru a căruî întrupare
Cu-atita dragoste-ați muncit,

Voî toți, cari-ați păzit cu cinste
Stindardul sfînt ce-ați ridicat,
Și cari ați pus întăia piatră
Acestui strălucit palat,

Puteți în adevăr fi mândri
Și fericiți c' ați izbutit :
A prins ființă visul vostru
De-acuma drumul e croit !...

Și ce răsplată glorioasă !
In templul ridicat de voi,
Sărbătorim un sfert de secol
Din lupta voastră de eroi !

De sigur a fost grea chemarea
Și lungă cale-ați străbătut :
Dar azi puteți întinde mina
Și zice : «Iată ce-am făcut !»

Acestea 's luptele ce-aruncă
Lumină 'n calea tuturor,
Ș'acestea 's marile trofee
Ce onorează pe-un popor.

Aicea pururea vor curge
Isvoarele de gânduri sfinte ;
De-aici va răsuna trivoga
Deșteptătoarelor cuvinte ;

Și roiul generos de tineri,
Această gloată de recruți,
Ce umplu golurile triste
Ale eroilor căzuți,

Atâtea forțe risipite
S'or încălzi de-același dor,
Și 'n larga tabără a vieții
Iși vor aduce jertfa lor,

S'or pune pace și iubire
In inimile cari gem
Sub valurile de 'ntuneric
Ce 'mping la ură și blestem ;

Vor șterge vrajba dintre oameni
Ș'or face traiul măi senin :
Aceasta'î nobila chemare
A luptătorilor ce vin,

Ostași cu fruntea luminată
De raza unui ideal,
Vibrînd de marea suferință
Și de suspinul general.

Acum ți's ușile deschise,
Ia-ți locul viguros popor,
Ș'ascultă-ți însetat profeții
Cu ochii duși în viitor ;

De-aicea veî eși măi mare,
Măi iubitor, măi solidar,
Căci toate patimile sterpe
Vor adormi 'n acest altar,

In care veï veni din lupte
Vieața să ți-o răcorești,
Și 'n care pururea va arde
Făclia minții omenești.

ÎN ÎNTUNERIC

Pe-o prăpastie mă legăn
Atârnat de-un fir de păr.
Mintea mea se zbate încă
Între vis și adevăr ;

Dar mă 'nnec în întuneric,
Căutînd să mă 'nțeleg. —
Cum aș vrea de tot trecutul
Gîndurile să'mi desleg !

Nu-s nebun, căci staū în casă
Liniștit, nimic nu sparg, —
Și mi-î dragă casa asta,
E-un mormînt curat și larg,

Unde lucrurile mute
Ar avea atît de spus !...
O, a fost aici vieață,
Dragoste... Unde s'a dus ?

Nu-s nebun, — de și văd bine
C'aș avea cuvînt să fiū.
Saū... Nu mă pricep nimica...
Poate sînt... și nu mă știū.

Cine m'a strigat pe nume ?
Niminea... Mi s'a părut...
Glasul cui să mă mai cheme ?
Umbra cui s'o mai sărut ? ...

Dar ce tropot se aude?
E vr'un călăreț grăbit.
Drept în fața casei mele
Călărețul s'a oprit!...

Vine moartea la fereastră,
Și cu degetu-î uscat
Bate 'n geam și mă deșteaptă...
Ah, de-ar fi adevărat!

UNDE NI SÎNT VISĂTORII...?

Nu știu, e melancolia secolului care moare,
Umbra care ne înneacă la un asfințit de soare,
Său decepția, durerea luptelor de mai nainte,
Doliul ce se exală de pe-atâtea mari morminte,
Respîndindu-se 'n vieață, ca o tristă moștenire,
Umple sufletele noastre de 'ntuneric și măhnire,
Și împrăștie în lume o misterioasă jale,
Parc'ar sta să bată oara stîngerii universale;

Căci mă 'ntreb, ce sînt aceste vaete nemîngiiate,
Ce 'i acest popor de spectri cu priviri întunecate,—

Chipuri palide de tineri osteniți pe nemuncite,
 Triști poeți ce plîng și cîntă suferinți închipuite,
 Inimi lașe, abătute, făr'a fi luptat vr'o dată,
 Și străine de-o simțire mai înaltă, mai curată!
 Ce sînt brațele acestea slabe și tremurătoare?
 Ce's acești copii de ceară — fructe istovite'n floare?...

Și în bocetul atitor suflete descurajate,
 Cînd, bolnavi, suspină barzii pe-a lor lire discordate,
 Și cînd toți, în cor funebru, înșirați la pragul muzii,
 Iși ard mintea ca să spună c'aū pierdut orî-ce iluzii,
 Blestemînd deșertul lumii ș'al vieții, în neștire, —
 Cînd își scaldă toți în lacrimi visul lor de nemu-
 [rire, —

Tu, artist, stăpînitorul unei limbi așa divine,
 Ce-ai putea să ne descoperi, ca un făcător de bine,
 Orizonturi largi, ș'atîtea frumuseți necunoscute,
 Te mai simți atras s'aluneci pe aceleași căi bătute,
 Să-ți adormi și tu talentul cu-al disgustului narcotic,
 Ca în propria ta zonă să te-arăți străin, exotic?...

Cum, cînd ești așa de tînăr, e o glorie a spune
 C'ăi îmbătrînit și sila de vieață te răpune,
 Că nimic pe lumea asta să te miște nu mai poate,
 Că te-ai sbuciumat zadarnic și te-ai săturat de toate?

Știi tu încă ce'î vieața? ș'ăi avut tu cînd pătrunde,
 Nu problemele ei vaste, încilcite și profunde,
 Dar un tremurat de suflet, licărirea ta de-o clipă, —
 Cînd atitea'ți schimbă vremea c'o bătae de aripă
 In vertiginosul haos de privescîți, ce te'nșală,
 Sub imensa și eterna armonie generală?...

Ești de-abia în pragul lumei. Ți-î așa de sprinten
 [gîndul,

Cîte n'ar ști el să prindă în vieață aruncîndu'l!
 Cîte frumuseți ascunse vi s'arată numai vouă,
 Fericiți poeți: — natura, lumea pururea e nouă!
 Pe subt ochii tăi tablouri lunecă strălucitoare,
 Glasuri, și colorî, și forme tu le lași să se strecoare,
 Legănînd a tale gînduri adormite, ca pe-o apă,
 Cînd atitea adevăruri nerostite încă 'ți scapă.

A torentelor vieții ! Cîți eroi, lipsiți de slavă,
 Nu dispar în lupta asta nesfirșită și grozavă !
 Și, sub vijelia soartei, cîte inimi asuprite,
 Cîți martiri, pe cari vremea și uitarea îi înghite !

Și cînd lumea asta toată e o vecinică mișcare,
 Unde cea mai mică forță împlinește o chiămare,
 Și cînd vezi pe-ai tăi cum sufăr, cum se sbuciumă
 [și luptă

In campania aceasta mare și neîtreruptă,
 Tu, departe de primejdii, razna ca un dezertor,
 Să arunci celor ce-așteaptă de la tine-un ajutor,
 Jalea și descurajarea cîntecului tău amar,
 Și să'ți cheltuești puterea celui mai de seamă dar,
 Ca să'i faci mai răi pe oameni, și mai sceptici și mai
 [triști ?

Asta vi'i chiămarea sfîntă de profeți și de artiști?...
 .

Unde ni's entuziaștii, visătorii, trubadurii,
 Să ne cînte rostul lumii și splendorile naturii?
 Unde ni's sămănătorii generoaselor cuvinte,
 Magii ocrotiți de stele, mergătorii înainte,

Sub credințele sfărmate și sub pravilele șterse
Ingropînd vechia durere, cu-al lor cîntec să reverse
Peste inimile noastre mîngiere și iubire, —
Și cuvîntul lor profetic, inspirata lor privire,
Valurile de 'ntuneric despicîndu-le în două,
Splendidă 'naintea noastră să ne-arate-o lume nouă !

NEHOTĂRÎRE...

Ce proști măi sintem amîndoi!
Comori de plăceri dorm în noi,
Și cum le-ar putea deștepta
O clipă din dragostea ta!
E oare-o virtute-a răbda?...
Cu zîmbetul tău mă'nfiorî,
Stăpîna atîtor comori:
Eă știu că mi-ai da, dac'aș cere, —
Tu știi c'aș primi, de mi-ai da, —
Și totuși răbdăm în tăcere,

Privind cum viața se trece
Pustie, și tristă, și rece.

IN IULIU

Orașul doarme 'n miezul zilei
Mocnit sub arșița de vară ;
Pustiî sînt străzile și mute —
Un cimitir într'o Sahară.
Iar noi, pîndind mișcarea vremei
Pe călindarul din părete,
Cătăm la zilele de vară
Cum trec de goale și încete,
Și 'n aerul închis, ferbinte,
Ce 'l vezi cum tremură în soare,

Tînjim de dorul altor locuri
Ca niște păseri călătore!

Ce mîndru 'îi satu 'n care doarme
Copilăria mea 'ngropată...
Mi s'ar părea un vis, iubito,
Cu tine să'l mai văd odată.

Haïdem, — cîmpiile ne așteaptă
Cu flori și cu covoare 'ntinse ;
Sub straja dealurilor nalte
Dorm șesuri leneșe și linse
Ca netezișul unei ape.
Și lanuri lungi de grîne coapte
Sclipesc ca aurul în soare.
Domnește-o liniște de noapte
Peste 'ntunericuri de codru :
Copacii somnoroși ne chîamă,
S'acopere iubirea noastră
Sub parfumata lor maramă.
Acolo 's visuri fericite,
Răcoare și singurătate ;

Culcați sub strășini largi de ramuri,
In adincimi întunecate,
Vom asculta orga pădurii —
Foșnitul frunzelor în vînt ;
Vieața, gîndurile noastre
Ni s'or părea un basmu sfînt !

. . . . .

TACTICA...

— «... **D**e ce-mi stai pururea în cale,
Cu-același aer trist, pierdut ?
Ce vînt vrăjmaș te-a abătut
Și de ai tăi te-a rătăcit ?
I-atita 'ntunecată jale
În tremurul privirii tale,
Și pari așa de ostenit !...»

— «Peste vieața mea pustie,
Svirlită 'n vijeliî pe veci,
Ce milă te-a cuprins să-ți plecî,

Copilă, ochii tăi frumoși?
E o cumplită nebunie
In taina care mă sfișie...
Nu te 'nceerca s'o mai descoși.

Pe mine-o ne 'ndurată soartă
De-a pururea m'a prigonit,
Și niminea nu m'a iubit.
E noapte 'n juru'mi și pustiū,
Și nu știū ce blestem mă poartă
Pe-o lume sarbădă și moartă,
In care n'am cerut să fiū!...»

Vezi, tînărul știuse bine
Cum s'o aducă din cuvînt...
Plecîndu-și ochii in pămînt
C'un lung suspin tremurător,
El aștepta... «O simt cum vine:
Un pas e între ea și mine...
Cît e 'ntre milă și amor».

Copila... 'nvinsă... 'nduioșată,
La piept îi cade suspinînd,
Căci glasul lui, atît de blînd,
A fost un cîntec fermecat.
De-asupra lor luna s'arată
Frumoasă, ca nealtădată...
Ce taină mare s'a 'ntîmplat?

Un semn, o vrajă, o poruncă...
A fost ceva nepriceput ;
O vecînicie 'ntr'un minut,
Căci timpul s'a oprit din sbor ;
Și pe cînd ei s'afundă 'n luncă,
Din umbră Mefisto le-aruncă,
Un hohot lung pe urma lor.

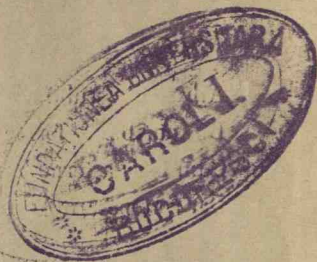
ICOANE ȘTERSE

Privesc de la fereastră gânditor,
Cum soarele se lasă'n asfințit,
De-asupra lui chenarul unui nor
Cu aur și rubin pare tivit.

Albastrul cerului acolo-î șters ;
Din nor bizare forme se desfac...
Cum le-aș așterne 'n ritmul unui vers !
Dar se topesc... Acum, parcă-î un drac,

În haină de argint înfășurat,
Stă drept și ține 'n mină un stindard.
Acu-î un urs... dar iată... s'a schimbat...
I-un popă — pletele 'neilcite-î ard.
O clipă-l văd cu brațele în sus,
Dar flăcările lacome-l cuprind, —
Un nor de praf se 'nalță la apus,
Incet a nopții umbre se întind...

În pacea asta sfântă din amurg
Ce trist lucește a cerului făclii !
Iar clipele vieții mele curg
Din ce în ce mai reci și mai pustii.

POCĂINȚA

Daniil, bătrînul stareț,
Șade 'n jețu-î, răsturnat,
Chipul lui îmbracă umbra
Gîndurilor ce-l străbat, —

Și cum stă, în rasa-î lungă,
Cuvios și neclintit, —
În tăcerea asta sfîntă,
Aî jura că-î zugrăvit...

Numai dreapta lui, a lene
Răzemată pe spătar,
Cum ar bate tactul vremii,
Se clintește 'ncet și rar :

Printre degetele-î slabe,
Țăcănind cad somnoros,
Din șiragul de mătăni,
Boabele de chiparos,

Și, în ritmul lor, trec umbre —
Amintiri din vremuri vechi, —
Glasuri, vуетe de clopot
Îi răsună în urechi.

Și ce haos, ce amestec
De vedenii și 'ntimplări!
Se frământ-o lume 'n minte-î
Ca 'n adîncul unei mări :

Chiote de veselie,
Țupăeli de oameni beți —
Stricăciunea și desfriul
Unei lacome vieți ;

Inhăitări de crai dezmetici,
Trupuri goale de femei,
Ce-aă hulit pe născătoarea
Ș'aă scuipat în fața ei ;

Gemete și chipuri slabe
De călugări chinuiți ;
Aur stors din suferința
Celor proști și umiliți ;

Răfueii cu Economul :
«Gherasime, rău te porți !
Unde-î partea mea din mese
Și din leafa celor morți ?

Mie nu'mi plac hrăpitoriă...
Ce-ți faci cruce ? Nu știu eu, —
Vinde sfintele odoare
Și plătește-mi ce-î al meu...»

*
* * *

Dar ce gură de foc se cască !
Vai, gheena s'a deschis...
Daniile, ia-ți ceaslovul
Și mai zi un paraclis !

Slăbănog, îngenuchiază
Și, cu mîinile la piept,
Cată 'nfricoșat la slava
Celui milostiv și drept :

«Doamne, gura 'mi păcătoasă
Nu 'ndrăznește-a te ruga, —
Ca un făcător de rele
Tremur înaintea ta.

Intinat îmi este trupul,
Sufletul nelegiuit ;
Și cu gîndul, și cu vorba,
Și cu fapta am greșit.

Insă mila ta e mare,
Ești a toate iertător...
Nu lăsa în rătăcire
Și în stricăciuni să mor.

Ci cu duhul gurii tale
Sufală, să mă izbăvești,
Lămurindu-mă trupul, mintea,
De 'ntinările lumești.

Știutorule de inimă,
Ia aminte spre cel rău ;
Tinde-mă mina nevăzută
Dintru sfînt lăcașul tău,

Și mă smulge, ca pe vameș,
Din cumplitul meu păcat
Căci la tine mintuirea
Și limanul meu îl cat!...»

* * *

Tremură bătrînul stareț
Și, cu fața la pămînt,
Stă în taină și cerșește
Indurarea celui sfînt.

.....

Daniile, Daniile,
Mult ai rîs și ai huzurit
Unde-î rumăna Glafira
Să te vad' așă smerit!

DIN DEPARTARE

M'am regăsit. Ce dor mă-era de mine —
Copilul visător de altă dată!
Mă simt plutind — privirea mea 'nsetată
Se pierde 'n orizonturi largi, senine.

De-acum, ispititori în van măi cată
Viclenii ochi... îi știu atit de bine!
O, nu măi tremur cînd mă uît la tine,
Și azi te iert, căci rana-î vindecată.

Iar visul tău — ca pinza Penelopii —
Se țese ziua, noaptea se distramă...
Noian de întuneric ne desparte !

Zădarnic zîmbitoare te apropii,
Și glasul tău tremurător mă chîmă —
Tot mai străină 'mi ești — tot mai departe...

SFÎRȘIT

FANTOMAS

TABLA DE MATERIE

• Iubire	1
• In mînăstire	25
• Vifor ~~✓~~	33
• Unui dușman	37
• Pilde vechi	39
• Par basme	43
• Prima lecție	45
• Vanitas	49
• Sonet	51
• Eroilor martiri	53
• Liga domnișoarelor romîne	57
• Sonet	59
• Sonet	61
• Intreabă-te	63
• Tu ești poet	65
• Do ut des	67
• Ananghie	71
• Eternal cîntec	73
• Hristos a înviat	77
• In fericire	83

II

In fericire	87
Vechilor ateneiști	91
In iutunerie	97
Unde ni sînt visătorii ?	101
Nehotărîre	107
In Iuliu	109
Tactică.	113
Icoane șterse	117
Pocăință	119
Din depărtare	125

VERIFICAT
1987

BIBLIOTECA CENTRALĂ
* București *

VERIFICAT
2007

BIBLIOTECA
CENTRALĂ
UNIVERSITARĂ
BUCUREȘTI

VERIFICAT